

TINA KÖPKE

NÁŠE
ZRADNÉ
DUŠE

YOLI

TINA KÖPKE

NAŠE ZRADNÉ DUŠE

Preložila Silvia Ivanidesová

YOLi

Tina Köpke
UNSERE VERRÄTERISCHEN SEELEN

Original edition © 2024 Coppenrath Verlag GmbH & Co. KG,
Hafenweg 30, 48155 Münster, Germany.

Original title: Hunting Souls – Unsere verräterischen Seelen
(ISBN 978-3-649-64707-2).

All rights reserved.

Translation © 2025 by Silvia Ivanidesová

Cover design & inner illustrations © by Frauke Schneider

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0313-2

*Pre môjho manžela, ktorý znáša
moje každodenné bláznovstvá,
akoby sme boli rodina Addamsovcov.*

KATRININ PLAYLIST

- Anthony Willis – *Toxic*
Mcevoy – *Wicked Game*
Christina Aguilera – *Haunted Heart*
Metallica – *Enter Sandman*
My Chemical Romance – *Teenagers*
The Runaways – *Cherry Bomb*
Ava Max – *Sweet but Psycho*
Ashe – *Angry Woman*
Wallows – *1980s Horror Film II*
Shayfer James – *Villainous Thing*
Jamie Bower, King Sugar – *Run On*
Imagine Dragons – *Sharks*
Keyrenity – *Clean*
Jeremy Renner – *House of the Rising Sun*
Cults – *Always Forever*
Smith Westerns – *All Die Young*

PROLÓG

Odjakživa som zbožňovala rodinu Addamsovcov.

Nie Pritchettovcov – Dunphyovcov, Simpsonovcov alebo – Lilith nech sa zmiluje nad mojou nemŕtvou dušou – Kardashianky.

Nie. Mojou obľúbenou seriálovou rodinou bola zvláštne poskladaná skupinka spoločenských vyvrhelov s výraznou záľubou v groteskných a morbidných veciach, ako sú cintoríny, vraždy jedom a odrezané hlavičky ruží.

Rovnaká ako tá moja, len s jedným malým rozdielom, že Addamsovci boli fiktívna rodina. Moja bola veľmi skutočná, hoci nie každý jej člen sa nevyhnutne mohol pochváliť tlkotom srdca alebo fyzickou existenciou. Napriek tomu sme boli tu.

Boli sme skutoční a žiadna smrteľná duša nevedela, čo vlastne presne sme...

Napríklad naši susedia nás považovali iba za zvláštnych, no milých Smytheovcov. Outsiderov tohto mikrokozmu malého mesta, v ktorom každý každého pozná a zdraví na ulici. V zásade všade existovala taká rodina ako naša. Ani New Arcadia, mestečko na ďalekom severe štátu Washin-

gton, nebola žiadna výnimka. Tu sme boli čudákmi my a vyhovovalo nám to. Uvedomovali sme si, že v tomto dokonalom malom svete predstavujeme kuriozitu.

Veď ako inak by to mohlo byť?

Moji rodičia prevádzkovali v našej pivnici vážené pohrebništvo a bývali v starom dome vo viktoriánsko-gotickom slohu s tmavou pieskovcovou fasádou na okraji mesta ďaleko od centra.

Mamka s ockom nikdy nevychádzali z domu bez dážd-nikov a moja sestra Carolyn rada tancovala na streche nášho domu. Môj brat Anthony, našťastie, odišiel pred pár mesiacmi na výšku – odvtedy sa už nikto nečudoval, prečo sme každý týždeň kupovali také obrovské množstvo surového hovädzieho mäsa. Jediné polnočný štekot nášho psa Frankieho, ktorého ešte nikdy nikto nevidel, sem-tam rozčúlil niektorú starú dámu, ktorá nemohla spať. Dokonca som ju aj trochu chápala – štekal nezvyčajne hlasno na to, že bol duch.

Pred storočiami by nás – preventívne – už len pre náš pochmúrny zjav upálili. Dnes nás však naši susedia rešpektovali dostatočne na to, aby sa od nás jednoducho držali ďalej. Nikto nás dobrovoľne nepozýval na bar micvu alebo na večeru. Nevedela som si predstaviť nič horšie ako nudnú večeru so smrteľníkmi a ich nezáväznými konverzáciami.

Za tých osemnásť rokov mojej existencie sa k nám ľudia správali ako k čudesaým, ale mierumilovným samotárom a nie ako k tým, kým v skutočnosti sme. Nikto neverí v existenciu upírov, vlkolakov, čarodejníc alebo zombií. Podľa našich susedov sme boli ako oni, len sme vyznávali mimoriadne temným životný štýl.

To by sa však mohlo rýchlo zmeniť. V každej bunke svojho nemŕtveho tela som cítila, že sa na nás niečo valí, čo zrejme súviselo s tým, že sme na konci tejto ulice v New Arcadii už nebývali sami.

Do dlhé roky opusteného Warringtonovského domu sa nasťahovala nová rodina.

Niečo mi vravelo, že sa náhle skončia staré dobré časy...

KATRINA

KAPITOLA 1

Niektoré veci bývali aj u nás až znepokojujúco normálne. Napríklad ranné zvonenie budíka.

Hoci som už mala osemnásť a podľa amerických zákonov som bola v niektorých smeroch dospelá, stále som chodila na strednú. Bol to môj posledný rok a už som sa nevedela dočkať, kedy sa tento horor skončí. Nič nie je horšie ako škola – a ja som vedela, o čom hovorím. Už som zomrela a pre mnohých ľudí je vlastná smrť najhoršia nočná mora.

Celý príbeh s budíkom bol ešte absurdnejší, lebo som vlastne nepotrebovala skutočný spánok. Nech som bola akokoľvek bledá a mala blbú náladu – vôbec to nesúviselo s priemerným nedostatkom spánku u tínedžerky. Mamka však napriek tomu trvala na tom, aby som si aspoň pár hodín odpočinula a odišla na strednú v New Arcadii čo najviac oddýchnutá a svieža. Dodnes som nepochopila, na čo vlastne ešte potrebujem maturitu, no ani som sa veľmi nesnažila pochopiť jej dôvody. Napokon by som ešte musela uznať, že má pravdu, čo by narušilo náš skvelý vzťah matky a dcéry.

Nahmatala som budík vedľa seba a trieskala po ňom, až kým so žalostným tónom nestíchol. *Päť minút*. Chcem iba ďalších päť minút. Nie preto, že by som bola unavená, jednoducho sa mi nechcelo vstať. Otočila som sa na bok a – ako každé ráno – dúfala v to najlepšie.

Škrabkanie ma prinútilo váhavo otvoriť jedno oko. Ostražito som zaškúlila k tmavému stropu. Niečo sa hore striebrišto zablyslo a moje telo inštinktívne zareagovalo, skôr ako by na mňa dopadla sprška ostrých nabrúsených čepeľí.

Mala som to nacvičené už z iných rán – skotúlala som sa z postele a s hlasným buchotom tvrdo pristála na vrzgajúcej podlahe. V tom istom okamihu sa do môjho matraca zabodla súprava ockových oblúbených nožov a zanechala v ňom hlboké diery.

Pekne ho doriadila.

Okolo mňa sa ako ozvena rozliehal diabolský chichot, pre ktorý som nepochybovala o tom, komu som vďačila za túto akciu.

„Ty potvora,“ zasyčala som a vstala. Ľudí by bolel zadok, no ja som náraz vôbec necítila. Iba tupý tlak tam, kde som narazila. Čo bola jedna z výhod nemŕtveho. Bolesti bývali v drvivej väčšine prípadov môj najmenší problém.

Oprášila som si šortky na spanie a poobzerala sa, či na mňa moja pôvabná sestra Carolyn nechystá ďalšie zákernosti. Sem-tam bývala veľmi vynaliezavá, keď išlo o to, ako ma ráno vyduriť z postele. Rada by som konštatovala, že poletujúce nože boli špička ladovca, no my sme Smytheovci. Odhliadnuc od toho, že sme sa vďaka rozsiahlemu ochrannému kúzlu v dome nemohli

vážne zranit', nepoznala naša fantázia takmer žiadne hranice.

Vládla tu tma ako v rohu a napriek tomu som videla skvele. Rozoznala som tmavú farbu na stenách izby a aj všetky drobné nerovnosti v murive, cez ktoré ťahalo. Ťažké čierne zamatové závesy držali na uzde denné svetlo a zo stropu sa hompálala jedna osamotená holá žiarovka, ktorú som zapínala iba zriedka. Moja posteľ, z ktorej ako z dreveného stojana vytŕčali nože, sa nachádzala uprostred miestnosti, obkolesená rustikálnou skriňou, komodou s mäsožravou rastlinou a písacím stolom s kopami papierov a laptopom. Vedľa pri stene stál starý zatuchnutý gauč z čierneho zamatú, ktorý patril k inventáru už pri kúpe domu – teda ešte pred mojím narodením. Šedivý koberec s uvoľňujúcimi sa vláknami dotváral *útulné prostredie*.

Vážne: v časopisoch mohol človek nájsť obrázok takejto izby pod nadpisom *Tínedžer obetoval svoje morča pri satanistickom rituáli*. Ja by som však nikdy neobetovala morča – skôr nejakého spolužiaka. Na rozdiel od ľudí som mala zvieratá príliš rada.

Raz-dva som našla, čo som hľadala: svoju *Betty*.

Prehodila som si *Betty* z jednej ruky do druhej, vníma-la jej príjemnú váhu a skrivila pery do úzkeho úsmevu. Na tomto skvoste som skutočne visela.

Mamka s ockom mi túto sekeru darovali na jedenáste narodeniny, lebo sa im minuli najrôznejšie druhy ostrých nožov, ktoré som dostávala predtým. Už od malička ma také hračky fascinovali viac ako tradičné bábiky alebo stavebnice. Veď to haraburdie nič nedokáže. Absolútne nič. Nanajvýš sa nejaký medvedík zachichoce, keď ho

niekto stisne. Ale taká starostlivo zvolená zbierka nožov každého druhu? Takto rodičia naučili svoju dcéru oveľa viac o jej budúcom živote – aj keby to malo byť len to, ako si nimi náhodou neublížiť.

Betty bola čierna kráska a jej čepel' taká ostrá, že som ňou mohla dohola oholiť vlkolaka bez toho, aby som ho porezala. Keď príde môj brat Anthony domov na narodeniny našej sestry Lyn, potvrdí to. To bol môj doteraz najobľúbenejší halloweensky žartík, ktorý som mu vyviedla, a niekde ešte máme aj fotky. Pri pohľade na vlkolaka bez chlpov som sa išla popukať od smiechu – hoci zábava to bola skôr jednostranná.

Opatrne som otvorila dvere izby. Ako takmer každé ráno ma pred nimi privítalo rozrušené kňučanie.

„Ahoj, Frankie,“ odzdravila som do prázdna.

Frankenstein bol náš vráskavý slintajúci buldog, aj keď *reálne* nešlo o naše domáce zviera. Duchov nemožno vlastniť a ako sa na správny exemplár jeho druhu patrilo, kúpou domu sa zaradil do našej rodiny. S Lyn sme ho smeli pomenovať a keď sme na povale našli jeho staré fotky s predchádzajúcimi majiteľmi, uvedomili sme si, že tu musel umrieť niekedy pred dvadsiatimi piatimi rokmi.

Kým som nezomrela, nemal pre mňa Frankie rozpoznateľnú podobu. Bol proste neviditeľný. Iba od mamky a ocka sme vedeli, odkiaľ prichádza to nočné zavýjanie. Živí duchov nevidia. Cítia ich prítomnosť vo forme nepríjemných zimomriavok alebo počujú ich žalostný nárek, lebo bývajú otravným spôsobom neveriteľne plačliví alebo hrozne naštvaní. Ale že by ich videli? To nie. Na to treba najprv zomrieť.

Frankie neustále zavýjal a začal hrýzť, keď sa mu niečo nepáčilo. No odkedy som ho dokázala rozoznať, bol ku mne veľmi krotký. Lyn a Anthony cez neho pravidelne prebehovali, preto som sa spomedzi detí stala Frankieho oblúbenkyňou práve ja. Brala som naňho ohľad a chlácholila ho, aby sa cítil lepšie a bol tichšie.

Vyšla som popri ňom na chodbu pred svojou izbou. Náš dom bol klukatý ako labyrint, lebo sa skladal z rôznych prístavieb z rozličných období. Jadrom nášho domu bola oranžéria, dvojposchodová osemuholníková ocelovo-sklenená konštrukcia, kde sme mali obývačku, inak povedané zimnú záhradu. Vďaka rozsiahlym čarodějnickým schopnostiam mojej tety Apollonie sa v nej slnko filtrovalo tak, že sa v nej nikto nepremenil na kôpku popola, hoci mamkina obrovská džungľa dostávala viac než dosť svetla na to, aby sa veselo rozrastala až tak, že rastliny zaberali väčšinu miestnosti.

Cez víkendy som presne nevedela, kde sa moja drahá rodina práve nachádza, no vo štvrtkové ráno nebolo ťažké nájsť ju.

Hoci každý z nás mal špeciálne chůtky, pokiaľ išlo o raňajky, bolo pre mamku a ocka dôležité, aby sme sa správali ako bežní smrteľníci. Trvali na tom, aby sme mali dostatok spánku, dokončili školu a ráno a večer spolu jedli. Preto bývalo dokonca aj u nás normálne, že som počula mamkino melodické pohmkávanie z kuchyne, kým som kráčala po chodbe na hornom poschodí k schodom.

S ľahkosťou som si oprela ťažkú sekeru o plece. Ak je niekto ako my, nemá zmysel prikrádať sa po špičkách. Okrem Lyn ma mohol prakticky každý v tomto dome už z diaľky zavoňať alebo počuť – alebo v najhoršom prípa-

de oboje. Mamka sa na tom často smiala a pomenovala to šiestym rodičovským zmyslom – ja som to nazývala najhoršou tragédiou pre tínedžerku, ktorej rodičmi sú dvaja upíri.

Skôr ako som dorazila dole, sa ozval zvonček. Nie zvyčajné mechanické bzučanie ako v normálnych domoch. Náš zvonček pripomínal mačku, ktorej niekto šliapol na chvost – ako v hororovej komédii. Ocko miloval také narážky.

Zo schodov som videla, ako mamka kráča k dverám. Gaštanovohnedé vlasy, ktoré jej siahali po lopatky, sa na koncoch jemne kučeraveli a vyzerali, akoby tam boli pevne zabetónované. Mala na sebe čierne šaty s dlhými čipkovanými rukávmi a objemnou sukňou po kolená, ktorá sa jej vlnila okolo nôh. K tomu si obula štýlové lodičky. Vyzerala trochu ako gazdinka z reklamy z 50. rokov, ktorá sa chystá na pohreb. Smútočná farba jej neskutočne pristala.

Mamka otvorila dvere a ja som za nimi rozoznala cudzieho týpka, ktorého som nikdy predtým v meste nevidela.

„Dobré ráno,“ pozdravil mamku hlbokým priateľským hlasom. Pomaly som kráčala dolu schodmi a on presunul oči ku mne. Ak ho pohľad na sekeru na mojom pleci zarazil, nedal na sebe nič poznať. Veď je úplne normálne pobeť s niečím takým po chodbe, no nie? „Dúfam, že neruším. Som Tate Walker a moja rodina sa pred pár dňami nastahovala do domu oproti.“

Mamka pokrútila hlavou. „Nie, nie, vôbec nerušíš. Veľmi rada ťa spoznávam, Tate. Čo pre teba môžem urobiť?“

Hoci som jej nevidela do tváre, podľa jej tónu by som sa stavila o Betty, že nasadila svoj najsrdečnejší úsmev.

Tateova mimika sa uvoľnila a aj jeho kútiky úst sa nadvihli do úsmevu, až vyžaroval tolko šarmu, že si získal moju plnú pozornosť.

„Moja mama sa už dávno chcela zastaviť a predstaviť sa. Bohužiaľ, majú s tatkom práve veľa práce, preto som túto úlohu prevzal ja.“

Ludia u nás zazvonili iba zriedka, preto som si ho zo svojej vyvýšenej pozície na schodisku dôkladne premerala.

Hnedé vlnité vlasy, husté obočie nad zelenomodrými očami, ktorých farba sa dokonca aj z diaľky dala dobre rozoznať. Jeho čelusť bola ako vytesaná z kameňa a nos nemal ani veľký, ani malý, taký akurát. Tate nevyzeral staršie ako väčšina mojich spolužiakov a mal na sebe jednoduché tmavosivé tričko, ktoré dokonalo vyplňal jeho svalnatý trup. Asi športoval. Určite bol futbalista. Alebo plavec? Chrbát na to mal. A keďže už bol október a vonku sviežo, prehodil si na seba rozopnutú károvanú košelu. Vyhrnuté rukávy zdôrazňovali jeho mocné predlaktia. K tomu si obliekol čierne džínsy a čižmy, ktorým neublíži blato ani voda.

Nešlo o klasického krásavca, na ktorého možno natrafiť v New Arcadii, ale rozhodne nevyzeral zle. Dokonca aj mne padlo zaťažko necivieť naňho.

Bohužiaľ, bol neuveriteľne *smrteľný*. Dokonca aj zo schodov som cítila jeho príjemnú vodu po holení a ďalší typicky ľudský pach: pot. Pot a... ešte niečo, ale čo? Nevedela som to presne pomenovať, ale pripadalo mi to akési známe.

Ignorovala som, že mám na sebe iba čierne dlhé tričko a šortky na spanie, a zišla som o jeden, dva, napokon dokonca o tri schody nižšie, aby mi z rozhovoru nič neuniklo.

„Aké milé od teba.“ Mamka znela úprimne nadšene. Taká bola – z najrôznejších dôvodov zbožňovala smrteľníkov a vôbec jej prekážalo viesť s nimi nudné rozhovory o každodenných veciach. „Ja som Beatrice Smytheová.“

Jeden schod pod mojimi bosými nohami zradne zavrzgal, na čo sa mamka ku mne pootočila. Isteže už dávno zaregistrovala, že som tu, ale počas storočí sa naučila, ako prispôbiť svoje správanie tomu ľudskému. Keď pod niekým hlasno zavrzga schod, človek sa prekvapene otočí.

Dokonca aj po všetkom tom čase, čo sme mama s dcérou, som si stále nanovo všímala, aká je nezvyčajne krásna. Niektorí by možno povedali, že jej tvár je príliš oválna a nos príliš rovný a dlhý, no nepoznala som nikoho, kto by vyžaroval takú eleganciu a dôstojnosť bez toho, aby na ostatných hľadel zvrchu. Ku každému sa správala s rešpektom a priateľsky, čo jej dodávalo celkom osobitú krásu.

„Zlatko,“ privítala ma dokonalým úsmevom. Znova sa obrátila k Tateovi, ktorý si ma teraz neskrývane premeral odhora až dolu. Ale to bolo iba fér, keďže ja som s ním urobila to isté. „Moja staršia dcéra Katrina,“ predstavila ma mamka Tateovi, keď som zišla celkom nadol.

Kývol mi. Až teraz som si poriadne uvedomila, aký je vysoký. Musela som zakloniť hlavu, aby som mu mohla hľadiť do tváre.

„Pekné meno.“ Pohľadom zablúdil k môjmu tričku, no nie tým špinavým, slizkým spôsobom, že by som ho naj-

radšej nakopala medzi nohy. „Si fanúšička My Chemical Romance?“

Pozrela som sa na svoje tričko. Na hrudi sa mi vynímalo logo mojej obľúbenej skupiny. „Nie, rada nosím tričká kapiel, ktoré nemôžem ani vystáť. To je presne môj štýl.“

Ukázal na moju sekeru a mykol kútikom úst. „Tá je na čo?“

Oprela som sa o stenu vedľa dvier a pokrčila plecami. „Chcem dať svojej sestre lekciu, lebo ma súpravou kuchynských nožov vydurila z postele.“

Skôr ako by Tate možno dostal strach – o čom som silno pochybovala, lebo aj on si, ako všetci chalani, určite myslel, že si s mojou mušou váhou hravo poradí –, zapojila sa mamka so zvonivým smiechom. „Katrina iba žartuje. Pred školou ešte musí narúbať drevo.“

Položila mi ruku na plece a vtisla bozk na cestičku vo vlasoch. Aj ona ma prevyšovala, predovšetkým v týchto topánkach. Najmä však preto, lebo som mala ledva meter šesťdesiatpäť. Aj niektoré naše stojacie hodiny boli vyššie než ja.

„Myslel som si,“ poznamenal Tate. *Vážne?* „Do ktorého ročníka chodíš?“

„Do posledného,“ odvetila som.

„Aj ja. Čoskoro konečne skončíme školu.“

Už len to mi chýbalo. Sused, ktorý je očividne v rovnakom veku ako ja a pre nedostatok iných alternatív chodí na rovnakú školu. Mlčky som sa modlila, aby mamke nenapadlo, že by sme mohli chodiť do školy spolu.

„Katrina nehovorí o ničom inom.“ Mamka mi venovala úškrn, ktorý som jej zdržanlivo opätovala. Školu som

si plánovala dokončiť iba kvôli nej a keďže je taká, aká je, pravidelne mi dávala pocítiť svoju vďačnosť.

„Chápem.“ Tate si odkašlal. „Skôr ako zabudnem – mama by vás dnes chcela pozvať k nám na večeru. Moji rodičia sa vrátia domov neskoro popoludní. Ak by ste mali chuť a čas, radi vás všetkých u nás privítame.“

Mamka nevyzerala mimoriadne prekvapene. „Vieš čo, Tate?“ opýtala sa namiesto toho. „Čo keby ste vy prišli k nám? Naša Mathilda je vynikajúca kuchárka, ktorá vie pripraviť skutočne *všetko*, čo hrdlo ráči.“

Ó, to áno. Lyn a teta Apollonia mohli byť oficiálne čarodejnice v našej rodine, no to, čo pre naše najrôznejšie chute a potreby dokázala pripraviť Mathilda, hraničilo so skutočnou mágiou. Oproti tomu bolo znovuzrodenie mŕtvych lacný trik.

„Mama by nechcela, aby sme vám robili starosti,“ namietol Tate zdvorilo. No spôsob, akým to vyslovil, mi napovedal, že mu toto pozvanie prišlo vhod. Pravdepodobne by sa o prípravu večere musel postarať on alebo jedna z donáškových služieb v New Arcadii.

„Žiaden strach, radi to urobíme. Určite máte ešte veľa práce so sťahovaním. Príď aj s rodičmi okolo ôsmej. Určite to bude pekný večer.“

Tate – *absolútne nečakane* – súhlasil a rozlúčil sa s tým, že sa neskôr uvidíme v škole. Odpustila som si gúľanie očami. Ako keby sa tam niekto ako *on* zahadzoval s niekým ako *ja*. Vedela som si predstaviť, do ktorej z početných skupiniek sa zaradí. V duchu som sa stavila sama so sebou, že najneskôr o týždeň si bude po školských chodbách vykračovať ruka v ruke s jedným z najobľúbenejších dievčat a vymieňať pozdravy s plavcami či

hráčmi futbalu alebo lakrosu. Príťažlivý bol na to dosť. Ľahko sa začlení.

Keď mamka zavrela dvere, už nevyzerala tak šťastne. Obvykle sa rada zoznamovala s novými smrteľníkmi. Prečo sa teraz netešila väčšmi?

„Čo sa deje?“ opýtala som sa.

„Niečo mi na tom chlapcovi neseďí.“

Na perách sa mi zjavil drobný úsmev. „Potom je dobre, že si ho aj s rodičmi pozvala na večeru.“

Mamka mi vtisla ďalší bozk na tmavohnedé vlasy. Obklopovala ju jemná vôňa levandule. „Asi len ťažko by som mu vysvetlila naše špeciálne diéty.“

„Myslím, že je to jednoduchšie, než mu vysvetľovať, že Lyn je striktná vegánka.“

„Hm,“ zamyslela sa mamka. Jej pohľad pôsobil neprítomne. „Radšej idem Mathildu pripraviť na to, že očakávame hostí.“

„Poteší ju, že bude konečne variť pre normálnych smrteľníkov.“

„Určite.“ Mamkina ruka mi skĺzla po chrbte a viedla ma smerom do jedálne. „A skôr ako ti napadne, že by som mohla zabudnúť – čaká ťa raňajkové smoothie.“

Teraz som predsa len zagúľala očami a ako na povel sa ozval môj prázdny žalúdok. Oprela som Betty ostrím nadol o stenu vedľa dvier. Môj plán pomstiť sa Lyn za jej sprostú zobúdzaciu akciu musí počkať. Raňajky a škola volajú a ako každé ráno mi to pripadalo neznesiteľne priemerné.